

Súd: Okresný súd Prešov  
Spisová značka: 16Csp/73/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204726  
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Drimák  
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120204726.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Michalom Drimákom, PhD. v spore žalobcu: Š. Č.Á., N.. X.XX.XXXX, A. T. XX, XXX XX W. N. M., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: Mgr. Stanislav Hutňan, so sídlom Kominárska 2,4, 831 04 Bratislava o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 256,70 eur s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky takto

### rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 256,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 5.6.2020 do zaplataenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

### odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20.4.2020 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 256,70 eur, pričom žalobu odôvodnil tým, že v zmluve o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.3.2014 na sumu 1.000 eur nie sú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona č. 129/2010 Z. z., čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom žalobca uhradil žalovanému 1.256,70 Eur, preto žaloval o vyplatenie rozdielu t.j. 256,70 Eur podľa § 451 Občianskeho zákonníka.

Zároveň žalobca žiadal určiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, v znení : „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú z tejto ZoÚ predložia na prerokovanie a rozhodnutie Stálemu rozhodcovskému súdu zriadenému pri spoločnosti Rozhodcovská a mediačná, a.s., so sídlom Dunajská 15 v Bratislave, IČO: 46 023 151, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku v súlade so zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Klient a Spoludlžník berie na vedomie, že doručený rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, je pre účastníkov rozhodcovského konania záväzný a ako exekučný titul môže byť podkladom pre nútený výkon splnenia povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom. Rozhodcovské konanie je jednostupňové, a preto proti rozhodcovskému rozsudku nemožno podať riadny opravný prostriedok (napr. odvolanie). Rozhodcovský rozsudok možno napadnúť len so zákonom vymedzených dôvodov, a to v lehote do 30 dní od jeho doručenia.“, nakoľko už jej znenie evokuje, že spory budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou, pričom spotrebiteľovi nie je dané na výber rozhodnúť sa pre spôsob riešenia prípadných sporov a navyše táto už bola právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka.

Žalobca tiež žiadal určiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, v znení : „Platby od Klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) poplatky podľa Sadzobníka poplatkov (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“,

nakoľko táto zmluvná podmienka umožňuje žalovanému ako dodávateľovi započítavať platby na iný účel, akým je splatenie úveru bez ohľadu na vôľu spotrebiteľa.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. V písomnom podaní zo dňa 15.6.2020 dôvodil, že neexistuje naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, pričom zároveň vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu. Spôsob započítavania platieb podľa jeho názoru vychádza z obchodnoprávneho charakteru zmluvy o úvere. Konštatoval, že zmluva obsahuje všetky náležitosti Navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Podľa § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

4. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi oboznámením obsahu celého spisu najmä žalobou, písomným vyjadreniami strán sporu, ako aj ostatného spisového materiálu.

6. Dňa 6.10.2020 tunajší súd vyhlásil rozsudok, pričom prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 256,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 05.06.2020 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým a tretím výrokom určil neprijateľnosť tam uvedených zmluvných podmienok a štvrtým výrokom priznal žalobcovi oproti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok vo vzťahu k druhému a tretiemu výroku nadobudol právoplatnosť 9.7.2021.

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý dôvodil, že súd vyhodnotil nesprávne vychádzajúc z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 18.03.2020, čo sa týka subjektívnej premlčacej doby a čo sa týka objektívnej 10 ročnej doby, poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018 a 4Cdo/219/2019 z 21.10.2020 so záverom, že rozhodnutie v uvedenom smere nezodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Všeobecné fakty o profesionálnom podnikateľskom postavení samo o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa. Je nutné skúmať vôľu a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Rovnako poukázal na to, že zmluva o úvere bola uzavretá v roku 2014, odkedy rozhodovacia činnosť v oblasti ochrany spotrebiteľa prešla zásadným vývojom, ktorý žalovaný nemohol predvídať. Tiež uviedol, že prehlásenie Združenia HOOS je takmer totožné vo viacerých konaniach a nezakladá sa na pravde, nakoľko žalobcovia v kontakte s týmto Združením boli už dávno pred deklarovaným dátumom v čestnom prehlásení. Žalobca mal vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach už uhradením tej ktorej splátky a úver splatil už v roku 2015, preto subjektívna premlčacia doba mu uplynula najneskôr v priebehu roka 2018.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom z 10.6.2021 č. k. 19 CoCsp 55/2020-88 potvrdil rozsudok vo vzťahu k určeniu neprijateľných zmluvných podmienok a zrušil rozsudok vo výroku o povinnosti vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 256,70 eur ako aj vo výroku o trovách konania. Vo vzťahu k zrušujúcej časti odvolací súd uviedol, že odvolacia námietka, týkajúca sa nedostatočného zistenia a vyhodnotenia námietky premlčania vznesenej žalovaným je dôvodná. Tak, ako to vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k vyhodnoteniu premlčania pri aplikácii 10 ročnej objektívnej premlčacej doby nepostačuje iba skutočnosť, že veriteľ je profesionálnym podnikateľom v oblasti poskytovania úverov, z čoho by mal byť vyvodený nepriamy úmysel na získanie bezdôvodného obohatenia. V každej, aj v prejednávanej veci na objektívne posúdenie námietky premlčania je nutné skúmať vôľu a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia s poukazom na čas konania protiprávneho úkonu, respektíve získania bezdôvodného obohatenia. Je pritom dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, respektíve jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojročnú alebo desaťročnú premlčaciu lehotu.

V prvom rade je potrebné správne posúdiť dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Bez náležitého zistenia uvedeného je predčasný záver o aplikácii desaťročnej objektívnej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia v danej veci. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne vyhodnotiť námietku premlčania vznesenú žalovaným vo vzťahu k nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie po čiastočnom zrušení pôvodného rozhodnutia oboznámením obsahu celého spisu a zistil tento skutkový stav:

10. Dňa 4.3.2014 bola uzavretá zmluva o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX medzi Poštovou bankou - žalovaným a žalobcom. Zmluva je formulárová. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000 eur, pričom v zmluve bola uvedená úroková sadzba 25,50 %, RPMN vo výške 33,29 %, priemerná RPMN vo výške 46,30 %, počet splátok 36, pričom výška mesačnej splátky bola určená na 43,62 eur, konečná splatnosť 25.3.2017.

11. Žalobca z tejto zmluvy uhradil žalovanému celkovo sumu 1.256,70 eur, čo medzi stranami nebolo sporné.

12. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 18.3.2020 vyplýva, že sa na združenie obrátil žalobca ako spotrebiteľ a dňa 13.3.2020 bol informovaný o zmluvných podmienkach týkajúcich sa jeho zmluvy so žalovaným.

13. Na výzvu súdu sa k rozhodnutiu odvolacieho súdu prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že s poukazom na rozsudky Súdneho dvora EÚ (C-485/2019 z 22.4.2021 a C-698/2018 a C-699/2018) pri bezdôvodnom obohatení vzniknutom z neprijateľných zmluvných podmienok začína premlčacia doba plynúť od rozhodnutia súdu o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok a pri bezdôvodnom obohatení vzniknutom z absencie obligatórnych náležitostí zmluvy, absencia ktorých má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, začína plynúť premlčacia doba od rozhodnutia súdu o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Záverom uviedol, že rozsudok C-485/2019 bráni takej vnútroštátnej úprave, podľa ktorej by trojročná premlčacia doba mala začať plynúť odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu. Pre úplnosť konštatoval, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 169/2017, na ktorý poukazuje v iných konaniach žalovaný, bol zrušený nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 43/2020 z 12.5.2020.

14. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie takto právne posúdil:

15. Podľa § 52 ods. 1,2,3,4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

17. Právny vzťah medzi účastníkmi bolo potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

18. Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci, poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

19. Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona spotrebiteľom podľa tohto zákona sa rozumie fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

20. Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona veriteľom sa rozumie fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 2 písm. d/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

22. Podľa § 9 ods. 1 vety prvej citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

23. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom medzi nimi pod písm. j/ ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miere nákladov.

24. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

25. Súd zdôrazňuje, že údaj o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) je jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarcu v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu teda spotrebiteľovi stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré v zákona č. 129/2010 Z. z. sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve spomínaný údaj chýba, keďže nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Už len z toho dôvodu bolo opodstatnené žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovieť. Žalobca síce odôvodňoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru aj ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, avšak súd prvej inštancie v rámci preskúmania predmetnej spotrebiteľskej zmluvy dospel k bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru z dôvodov vyššie uvedených.

26. Je nutné tiež akcentovať, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 4.3.2014 zmluvu, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 1.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 36 pravidelných mesačných splátkach. V Zmluve si právny predchodca pôvodného žalobcu a žalovaný dohodli úrok vo výške 25,50 %. Súd je toho názoru, že tento dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku /poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov/. Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi / pozri rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 Cdo 137/2003/. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci marec 2014 pri úveroch od 1 roku do 5 rokov na úrovni 10,21% ročne (<<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>>). Dohodnutá výška úrokov 25,50 % ročne uvedená v zmluve podstatne /viac ako dvojnásobne/ prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci marec 2014. Dohodnutá výška úrokov musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku. Dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch prevažne z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ v takejto situácii poskytoval dlžníkovi neprimerané úroky. V tejto súvislosti súd

poukazuje aj na Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014, ktorý uviedol: „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Vzhľadom na vyššie uvedené súd teda dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 25,50 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je zmluva v zmysle § 41 OZ neplatná. Na základe vyššie uvedeného môže žalobca od žalovaného požadovať iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov a predmetný úver je potrebné považovať za bezúčinný.

27. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

28. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

29. Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

30. Žalobca teda mal žalovanému zaplatiť len sumu 1.000 Eur, ktorú reálne ako úver vyčerpал a keďže mu zaplatil až 1.256,70 Eur, bolo dôvodné zaviazať žalovaného k zaplaceniu sumy 256,70 Eur predstavujúcu jeho bezdôvodné obohatenie v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

31. Navyše súd prvej inštancie konštatuje, že v zmluve z 4.3.2014 je uvedená celková výška nákladov 1.256,70 eur, avšak pri počte splátok 36 x 43,62 eur mesačne to predstavuje výslednú sumu 1.570,32 eur, teda náklady predstavujú 570,32 eur (nie v zmluve uvedených 513,83 eur), z čoho následne plynie aj nesprávne uvedená RPMN.

32. Po zrušení prvotného rozsudku súdu prvej inštancie sa tunajší súd, súc viazaný v časti zrušujúcim rozsudkom odvolacieho súdu, musel vo vzťahu k zrušujúcej časti opätovne zaoberať námietkou premlčania.

33. Podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

34. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

35. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech, a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti skôr (rozsudok Najvyššieho súdu 2CZ 35/77 zo dňa 17.12.1978).

36. Pri bezdôvodnom obohatení musí súd prihliadať v zmysle citovaného § 107 ods. 1 a 2 OZ tak na uplynutie subjektívnej lehoty (dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil) ako aj objektívnej lehoty (tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, desať rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo). Vo vzťahu k subjektívnej lehote žalobca uviedol a prehlásením doložil, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel v marci 2020, teda dvojročná subjektívna premlčacia lehota mu uplynie až v marci 2022, pričom v konaní nebolo preukázané, že by toto tvrdenie nebolo pravdivé. Pre absenciu akéhokoľvek dôkazu opaku tak

súd nemohol považovať námietku premlčania z hľadiska subjektívnej premlčacej lehoty za dôvodnú. Argumentácia žalovaného, že žalobcovia boli v kontakte so Združením HOOS dávno pred deklarovateľným dátumom, zostala len v rovine nepreukázaných tvrdení.

37. V danom konaní sa súd prvej inštancie plne stotožňuje so závermi Súdneho dvora vo veci rozsudku C-485-2019 z 22.4.2021, z ktorých vyplýva, že procesné podmienky, ktoré vyžadujú od spotrebiteľa, aby podal žalobu v lehote 3 rokov od dátumu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k tomuto môže dôjsť počas plnenia dlhodobej zmluvy sú takej povahy, že nadmerne sťažujú výkon práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva smernica Rady EHS 93/13/EHS z 5.4.1993. Ak by sme teda vychádzali z tohto výkladu, plynutie premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení je viazané na rozhodnutie súdu o určení neprijateľných zmluvných podmienok, resp. konštatovaní o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy kvôli absencii obligatórnych náležitostí, preto nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v predmetnej veci nie je premlčaný. Neprijateľné zmluvné podmienky boli právoplatne judikované a rovnako tak bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

38. Súd tak námietku premlčania vznesenú žalovaným opätovne vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže spotrebiteľ zväčša nie je schopný sám posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá.

39. Z prisúdenej istiny súd priznal aj úroky z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ.

40. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

41. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

42. V danom prípade žalobca od žalovaného požadoval úroky z omeškania až od druhého dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t. j. od 5.6.2020. V tom čase úroky z omeškania predstavovali 5 % p. a., preto súd priznal úroky z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

43. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne ustanovenia súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

44. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.